

[Lone Dybkjær]

måde. Vi må ikke vige tilbage for at sige, at her greb vi forkert, det viste sig ikke at være den rigtige vej, det er noget andet, vi skal i gang med. Det betyder ikke, at vi ikke skal gøre noget. Det betyder blot, at vi også må være villige til at erkende fejl.

Min konklusion er altså, at det er nødvendigt, at der skabes en handlingsplan, og at den også indeholder nogle rammer for det tidsperspektiv, der skal ligge i den.

Waldorff (VS):

Det er en lidt besynderlig fornemmelse, man kan få, når man læser arbejdsministerens redegørelse om ungdomsarbejdsløsheden. Det minder om et billede af en regering, der med meget store anstrengelser tager nogle små skridt frem på et vogntog, som for fuld kraft kører baglæns.

Alle de midler, man kan finde, siger man, skal nu sættes ind imod ungdomsarbejdsløsheden, men samtidig skal hele den økonomiske politik, regeringen har ført hidtil, fastholdes, det vil sige med reallønssænkning, det vil sige med nedskæring af de offentlige udgifter, det vil sige med større skatter og afgifter, og det forværrer selvfølgelig bare situationen. På den ene side siger man, at der skal flere unge i arbejde, og på den anden side er der endnu flere, der bliver arbejdsløse på grund af den nedskæringspolitik, man fører.

Det er klart, at i den situation er der virkelig brug for lyse ideer, hvis man skal redde sig ud af det dilemma. Desværre er det bare sådan, at der ikke rigtig er nogle nye ideer i redegørelsen. Det centrale, det, man hænger det op på, er selvfølgelig ungdomsgarantien, løftet om, at inden 2 år skal alle unge have enten et uddannelsesstilbud eller et arbejde.

Det lyder meget lovende, men spørgsmålet er selvfølgelig, om det kan lade sig gøre, og i givet fald på hvilke betingelser. Her ser det ikke så lovende ud. Det er nemlig hele vejen igennem de midler, vi allerede kender, man vil bruge. Det er arbejdstilbudsloven. Det er en række utilfredsstillende beskæftigelsesprojekter. En del af dem er kurser og andre opbevaringsforanstaltninger, og så er der et par nye ting: jobskabelsesordningen og en ny type af barberede mellemuddannelser, hvor resultatet vil være, at man forringer arbejderens kvalifikationer i forhold til de eksisterende uddannelser.

Regeringen påberåber sig i sit forsvar for ungdomsgarantien det, man kalder de positive erfaringer med ungdomsgarantien i de 2 amter, hvor den har kørt. Ja men så lad os se på, hvordan det faktisk har virket i de 2 amter. F.eks. har man kun været i stand til at give mellem 5 og 10 pct. af de unge, som er omfattet af garantiordningen, en uddannelsesplads. Hvordan tror man så man vil være i stand til, når man udstrækker den til hele landet, at skaffe alle de nye uddannelsesstilbud, som man lover at man vil have klar allerede til sommer?

Man må også spørge, hvad det egentlig er for en garanti, de unge får ud af dette her. Mange af dem får i hvert fald garanti for, at de bliver stillet over for et ultimatum, som kunne lyde nogenlunde sådan: her får du det tilbud, vi kan finde til dig. Det er ikke det, du ønsker, det er ikke en uddannelse, det er desværre kun et kortvarigt beskæftigelsesprojekt. Du kan få 130 kr. om dagen, hvis du vel at mærke er over 18 år, og vi har stort set ingen mulighed for at støtte dig økonomisk, uanset hvad du måtte have af udgifter til børn, husleje og den slags ting.

Sagen er nemlig, at ungdomsgarantien ikke fungerer godt i Storstrøms amt eller i Århus amt. Især mange unge kvinder bliver ramt af, at denne garantiordning er hul. De har meget tit ikke nogen økonomisk mulighed for at tage imod tilbuddet. Hvordan skulle det kunne lade sig gøre for en enlig forsørger at tage imod et tilbud, hvor der ikke følger en løn med, man kan leve af? På den måde kan ungdomsgarantiordningen, medmindre der sker noget på disse områder, i virkeligheden blive et redskab til en social sortering. Nogle får selvfølgelig en uddannelse og et arbejde, men de svageste, og det er en stor gruppe, bliver vippet ud af arbejdsmarkedet over i det sociale system. I den redegørelse, der er kommet om de ændringer, der skal ske i arbejdsløshedslovgivningen, bliver det faktisk sagt direkte, at det også er det, der er meningen, det er det, man er interesseret i. Man vil gerne have et klart billede af, hvem der, som man siger, hører til på arbejdsmarkedet, og hvem der i virkeligheden hellere skal tages ind under det sociale system.

En af de ting, man ikke allerede har nogle erfaringer med, er jobskabelsesordningen. Der er princippet jo, at det skal være muligt